

လမင်းမိမိ

ဘယ်သူလဲ

နိဒါန်း

၁၉၈၆-နိုဝင်ဘာလ

မိုးတွေသဲသဲမဲမဲ သွန်းသွန်းခိုက်ခိုက် ရွာနေတဲ့ ထိုညတွင် ရန်ကုန်-
ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အဝေးပြေးကားတစ်စီး မောင်းနှင်နေခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်က
ထွက်လာတာ ဘာမှမကြာသေးခင်ကတည်းက အမျိုးမျိုးဖောက်နေတဲ့ကားဟာ
စစ်ကျန်ကားစုတ်ကြီးတစ်စီးဖြစ်ပြီး တို့လိုက် ရပ်လိုက်
ဖွတ်ချက်မြည်လိုက်နှင့်တအိအိ ရွေ့လာခဲ့ပါသည်။

‘မိုးကလည်း ရွာရတဲ့ကြားထဲ ကားကလည်း စုတ်’

‘ဟုတ်ပါ့’

ကားပေါ်မှာ ခရီးသည်တို့ဟာ ပွစိစိ တဖျစ်တောက်တောက်၊ ညနေ
လေးနာရီ ထွက်ရမည့် ကားဟာ စက်မကောင်းတာနှင့် ည ခုနစ်နာရီခွဲကျော်မှ
ထွက်လာခဲ့တာပင်။ ကားဂိတ်မှာ မိုးထဲလေထဲ အကြာကြီး စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရတဲ့
ခရီးသည်တို့ဟာ အသီးသီး စိတ်တိုနေကြပါသည်။

ရန်ကုန်ကနေ ပဲခူးကို ပြေးဆွဲတဲ့ကားမို့ ပုံမှန်ဆိုရင်
ကားထွက်လာတဲ့အချိန်ဟာ ပဲခူးကို ရောက်ပြီးသားအချိန်ဖြစ်နေသင့်တာ။ ခုတော့
လမ်းခရီးမှာ မိုးကြောင့် ခရီးဖင့်တာနှင့် ကားမကောင်းလို့ ခရီးဖင့်တာတို့ကြောင့်
ပဲခူးမြို့သို့ ခရီးဆုံးကို ညအချိန်မတော် ဝင်ရတော့မှာပင်။

‘မိုးက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ရွာနေရတာ လဲ’

‘မုန်တိုင်းသေးသေးတစ်ခုရှိတယ်။ ရေဒီယိုက ကြေညာထားတယ်လေ’
‘ဟုတ်လား’

‘ဟေ့.....မင်းတို့ကားက ဒီထက်မြန်မြန်မောင်းလို့ မရတော့ဘူးလားကွ’
ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က စိတ်မရှည် လက်မရှည်
ပြောလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။

‘ရာသီဥတုကလည်း ဘကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ဒီမိုး ဒီလေနဲ့
ခပ်မှန်မှန်သွားမှ တော်ရုံကျမှာဗျ’
ကားစပယ်ယာက တုံ့ပြန်သည်။

‘ခပ်မှန်မှန်သွားမှ တော်ရုံကျမှာမို့လား။ မင်းတို့ကားက
ဒီခပ်မှန်မှန်ထက်၊ အရှိန်ပိုတင်လို့ မရတော့တာလား’

‘ဒီလောက် သည်းမည်းတဲ့မိုးထဲ အရှိန်နဲ့မောင်းရင် အန္တရာယ်ရှိတာပေါ့
ဘကြီးရ’

‘ဒီလောက်သည်းတဲ့မိုးနဲ့ လာကြုံကြုံကနေတာကိုက
မင်းတို့ကားထွက်ချိန် မမှန်လို့ပေါ့ကွ။ ပုံမှန် လေးနာရီလောက် ထွက်ခဲ့ရင် ဒီမိုး
လွတ်ကောင်းလွတ်နိုင်သေးတယ်’

‘ကားက မထွက်တာက တမင်တကာ မထွက်တာမှ မဟုတ်တာ
ဘကြီးရ၊ ကားကို ပြင်နေရတာ ဘကြီးအမြင်ပဲလေ’

‘မင်းတို့ကားလိုင်းက ကားတွေကလည်း စုတ်ပါ့ကွာ၊
ကားသစ်လေးဘာလေးလဲဖို့ စိတ်ကူးမရှိ ကြဘူးလား’

‘စိတ်ကူးတော့ ရှိပါတယ် ဘကြီး၊ ငွေသာ မရှိတာ’

နောက်ဘက်ကျကျ ခုံတစ်ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ လင်မယားစုံတွဲက

စပယ်ယာလေးရဲ့စကားကို ပြုံးတို့တို့။ ကားပေါ်မှာ လူကျဲကျဲပဲပါကာ
တစ်ယောက်တည်း တစ်ခုထိုင်ပြီး ဘာမှမမြင်ရတဲ့ ပြတင်း အပြင်ဘက်ကို
ထိုင်ငေးပါလာတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာပါသည်။

‘လမ်းမီးတိုင်တွေပါ ပျက်နေတာဗျ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ အပြင်ကို ဘာမှကို မမြင်ရတာ ၊

ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံလောက်တုန်းကတော့ နမ့်မိဆင်း စားသောက်ဆိုင်က မီးလင်းနေတာ
တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်။ ဒီဘက်မှာတော့ လမ်းမီးတွေပါ ပျက်ပြီး မှောင်မည်းနေပြီ’

ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံ အဝိုင်းလေးက ဓာတ်ဆီဆိုင်ဟောင်း

နမ့်မိဆင်းစားသောက်ဆိုင်တို့နားမှာ မီးရောင်နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့ရတာ ပင်။ မိုးက
သည်းသထက်သည်းကာ မိုးကြိုးတွေပစ်၊ လျှပ်စီးတွေလက်၍ ရွာတဲ့မိုးကလည်း
ရေပါလွန်းတာကြောင့် ကားမောင်းရတာ ကိုပါ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတာပါ။

‘ခုလောက် နောက်ကျနေမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်ကျမှ
ပဲခူးကို ဝင်ဝင်၊ အန္တရာယ် ကင်းအောင် ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းပါတော်’

ပဲခူးထိ လိုက်ပါမည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်လျှင်
တစ်ကားလုံးပင် ထောက်ခံ ခေါင်းညိတ်လျက် ဘုရားစာပင် ရွတ်ဆိုတဲ့သူက
ဆိုလေသည်။ ပိန်းပိန်းပိတ်မှောင်မည်းနေတဲ့ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ထဲ
ဘတ်စ်ကားမီးကလည်း ဝေးဝေးထိုးမခွဲနိုင်တော့ပါ။

ရှေ့ကို ဝေးဝေးလှမ်းလှမ်း မမြင်ရနိုင်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း

မောင်းနေရတဲ့ကားထဲတွင် ရုတ်တရက်

‘အား.....အမယ်လေး’

အော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သံကြောင့် အားလုံးအလန့်တကြားဖြစ်ကာ
ဒရိုင်ဘာက နောက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း.....

‘ဘာလဲ ဘာလဲ’

‘အား.....ကျွတ်.....ကျွတ်’

‘အစ်မ.....ဘာဖြစ်တာလဲ’

စပယ်ယာလေးရဲ့ အမေးစကားက ပျာပျာသလဲ အလန့်တကြား

မေးလိုက်လျှင်

‘အား....ဗိုက်....ဗိုက်....ကျွန်မဗိုက်’

‘ဗျာ.....အစ်မ.....ဗိုက်နာလို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့.....ကျွန်မ.....အမယ်လေး.....အား’

‘ဆရာရေ.....ဒီမှာ ဗိုက်နာလို့တဲ့..ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း’

‘အာ.....ကောက်ကာငင်ကာကွာ’

‘အား.....ကျွတ်.....ကျွတ်’

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးသည် ရှေ့ခုံရဲ့ ကျောမှီတန်းကို

လက်တစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ရင်း နောက်လက်တစ်ဖက်က ဗိုက်ကိုနှိပ်ရင်း အံကြိတ်၍
ခပ်တိုးတိုးညည်းညူလိုက်ပါသည်။

‘ဘာလဲ..... ခင်ဗျားက နေ့စေ့ လစေ့လား’

‘လ....လတော့ မစေ့သေးပါဘူးရှင်’

‘အို....ဗိုက်က အချိန်စေ့လို့ နာတာပေါ့ ကားဆရာရဲ့၊ အချိန်မစေ့သေးရင်
ဘယ်ဗိုက်က နာလို့ တုန်း၊ ဘယ်လိုလဲ ကလေးမ နေသာရဲ့လား’

‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဘယ်နားရောက်နေလို့ ရောက်နေမှန်းတောင် မသိတဲ့ကိစ္စ၊

အရေးထဲ ခရီးသည်က ဗိုက်နာနေလိုက်သေးတယ်’

‘အို..... ဘယ်သူကတော့ နာချင်မတုန်း ကားဆရာရဲ့၊ ဆေးရုံ ဆေးခန်း ဆရာဝန်လက်ထဲပဲ လူတိုင်းဗိုက်နာချင်တာချည်းပေါ့။ မတတ်သာလို့ လမ်းခရီးမှာ နာလာတဲ့ ဥစ္စာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ’

ငါးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီးဟာ ကားဒရိုင်ဘာကိုလည်း မကျေမနပ်ပြန်ပြောရင်း နောက်နားကနေ ထကာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိရာ ရှေ့ပိုင်းကို လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။ အမျိုးသမီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း....

‘နေသာရဲ့လား သမီး’

‘ဗိုက်..... ဗိုက်နာလိုက်တာ အဒေါ်ရယ်၊ အခု ဘယ်များ ရောက်နေပြီလဲဟင်... ကျွတ် ကျွတ်’

‘ကားဆရာ... အနီးအနား ဘာတွေ တွေ့ရသလဲ၊ ဘယ်နား ရောက်နေတာလဲ’

‘ဘာမှကို မမြင်ရတာ အဒေါ်ကြီးရ’

မီးတထိုးထဲမှာ မိုးတွေကသာ သည်းသည်းထန် ပိတ်နေသည်။

‘ခန့်မှန်းခြေပေါ့ မောင်ရင်ရယ်’

‘လေယာဉ်ကွင်းတော့ ကျော်လာပြီ’

နောက်ဘက်နားထိုင်နေတဲ့ လင်မယားစုံတွဲထံမှ

‘ကျွန်တော်တို့က ထောက်ကြံ့ဆင်းမယ်နော်’

‘ထောက်ကြံ့ဆင်းကြမယ်.... ဟုတ်လား။ ထောက်ကြံ့ပါသေးလား’

‘ငါလည်း ထောက်ကြံ့ဟေ့’

ငါးဆယ်နားနီး အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ကလည်း လှမ်းအော်ပါသည်။

‘ကလေးမ ညည်းကကော ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘ကျွန်.....ကျွန်မ ပဲခူးအထိ သွားမှာပါ’

‘ဒုက္ခပါပဲတော်၊ ညကြီးမင်းကြီးများ မပေါ့မပါးနဲ့ အဖော်မပါ ထွက်လာရတယ်လို့ မိန်းကလေးရယ်’

‘ကျွန်မလည်း ကျွတ်.....ကျွတ် ကားအချိန်မှန်ထွက်မယ် ထင်တာပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ လေးနာရီ တုန်းကတော့ လင်းလင်းချင်းချင်း မို့လား၊ မှောင်ရီပျိုးတာနဲ့ဝင်ပြီ၊ ရောက်ပြီ တွက်ထားတာပါ။ အမယ်လေး.... ကျွတ် ကျွတ်’

‘အဖော်လည်း မပါ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲကွယ်’

‘ကျွန်မအဖေ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ချက်ချင်းထထွက်ခဲ့တာပါ။ အဖော်ခေါ်စရာလည်း မရှိလို့ ပါ’

‘ညည်းယေကျ်ားနှယ်၊ မိန်းမ ဒီအခြေအနေကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချ လွတ်စရာ လားအေ’

မိန်းကလေးသည် ‘အိ’ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ကာ ဝမ်းပန်းတနည်း အရှိုက်ထိသွားပုံနှင့် တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုချလိုက်ပါသည်။ နှုတ်ကတော့ ဘာမှမပြောသော်လည်း မိန်းမကြီးရဲ့ စကားက သူ့ခမျာကို ချက်ကောင်းသိသလို ခံစားသွားရစေမှန်း မိန်းမကြီးကလည်း နားလည်လိုက် ကာ....

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့အေ၊ အားတင်းထားလိုက်ပါ....သုတ်၊ သုတ် မျက်ရည်တွေ မှန်းစမ်း၊ ဟင် ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလို့ပါလား မိန်းကလေးရယ်၊ နေလည်းမကောင်းပါလား’

နောက်နားက လင်မယားစုံတွဲထဲမှ ယောကျ်ားလုပ်သူက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ကားရဲ့မှန်ပြတင်း မှ အပြင်ဘက်ကို အလင်းရောင် ထွင်းဖောက်နိုင်သလောက် မီးထိုးပြီးကြည့်နေပါသည်။ ဇနီးသည်ဖြစ်သူက

ယောကျ်ားလုပ်သူကို အသာလက်တို့ရင်း....

‘အစ်ကို...အစ်ကို.... ဟိုအမျိုးသမီးက ကိုယ်တွေလည်း ပူပြီး
ဖျားနေသေးတာတဲ့၊ သနားပါ တယ်’

‘အေးကွ၊ သူ့ ဒီဗိုက်နဲ့ ဒီမိုးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ’

‘အစ်ကို နည်းနည်းကြည့်ပေးလိုက်ပါလား’

‘ကြည့်တာကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြည့်ရုံအပြင် ဒီကားပေါ်သူ့ကို
ဘယ်လိုပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်နားရောက်နေသလဲ ကြည့်ရဦးမယ်၊
ကိုယ်ထင်တော့ ကိုယ်တို့ခြံနား မဝေးတော့ဘူး မိန်းမရဲ့’

ထိုစဉ်တွင် ရုတ်တရက်

‘ကျွီ.....အိ.....အိ.....ဂျုတ်.....ဂျုတ်.....ဂျုတ်’

ဘတ်စ်ကားကြီးဟာ အိပဲ့ပဲ့နှင့် ထိုးရပ်သွားပါတော့သည်။

‘ဟဲ့.....ဟဲ့..... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ကား ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဂရီး.....ရီး.....ရီး’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးသံတို့ကြားတွင် ကားဒရိုင်ဘာက
သူ့ကားကြီးစက်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ပြန်နှိုးထလာအောင် နှိုးနေပါသည်။

‘ကားပျက်တာလားဗျို့’

‘ဘုရား တရား သံဃာ၊ လေကြီးမိုးကြီးထဲက ကားမပျက်ပါနဲ့တော်၊
ဘေးဘီ ဘယ်ကိုမှ ဘာမှ မမြင်ရတဲ့ နေရာကြီးမှာ ကားမပျက်လိုက်ပါနဲ့တော်’

‘ဂရီး..... ရီး..... ရီး’

‘ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ကားက ဘာလဲကွ၊ ကားသာဆိုတယ်
တစ်လမ်းလုံးလည်း လှည်းလို တအီအီ ဆွဲလာပြီး ဟိုမရောက် ဒီမရောက် နေရာကျမှ
လာပျက်စရာလားကွ တောက်’

‘ဒါ.... ဘယ်နားလဲ။ ဘယ်နားလဲ’

‘ဒါ ထောက်ကြွဲ့ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ တဆိတ်လောက်
တိတ်တိတ်နေကြစမ်းပါဗျာ၊ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ ကြားထဲ တောက်’

‘ဂရီး.... ရီး.... ရီး’

‘ဟေ့ကောင်... မင်းစွတ်နှိုးနေ၊ ခုလောက်ရှိ ဘက်ထရီလည်း
အားကုန်ပြီး သေလောက်ပြီ’

‘တောက်’

တစ်ကားလုံးမှာ ပါသမျှ လူတို့ဟာ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်၊
ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်၊ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောချင်တာ ပြောနေကြပြီး
အမျိုးစုံ ရေရွတ်ညည်းညူနေကြသည်။

‘အမယ်လေး... အမေရေ၊ ဘုရား.....ဘုရား.....ကျွတ်.....ကျွတ်’

‘ဟဲ့.....ကလေးမ၊ သိပ်နာနေတာလား’

‘အမယ်လေး၊ နာလိုက်တာ အား’

ကားထဲက ခရီးသည်မိသားစုတစ်စုထဲမှာ ခြောက်နှစ်အရွယ်လောက်
ကလေးငယ်တစ်ယောက် လည်း ပါလာသေး၍ ထိုကလေးငယ်က
မှောင်မှောင်မည်းမည်းနှင့် လူကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူကြပွက်ကြ
ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲ အသည်းငယ်ကာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် ငိုကြီးချက်မ ဖြစ်ပါတော့သည်။

တစ်ကားလုံးဟာ ငရဲပွက်သလို အသံမျိုးစုံနှင့်
ဆူညံမြောင်းဆန်နေတော့တာပင်။

‘မိန်းမ ငါတို့ ဒီနားပဲ ဆင်းကြစို့ဟေ့’

‘အိမ်နားရောက်ပြီလား အစ်ကို’

‘ဒီရှေ့နားက ဦးအောင်လှတို့ မွေးမြူရေးခြံပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ အနံ့ရသလိုပဲ၊ ကိုယ်တို့ ဒီကနေ ဆင်းပြီး နည်းနည်းလျှောက်သွားလိုက်ရင် ကိုယ်တို့ခြံနီးပြီးပဲ၊ ကားကလည်း ဘာဖြစ် လဲ မသိဘူး၊ စောင့်နေရင် အလကားပဲ၊ ထီးလည်း ပါသားပဲ၊ မိုးထဲလေထဲ ရွဲလည်းခဏပေါ့၊ ကိုယ့်အိမ် ရောက်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် နားလို့ရပြီပဲ’

ပြောရင်း အမျိုးသားက ရှေ့ဘက်က ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးထံ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် ပါသည်။

‘ကားက တကယ်ပျက်ပြီထင်တယ်။ လူတွေ ဒီလမ်းခုလတ်ကြီးပေါ်မှာပဲ ဘယ်လောက်များ ကြာကြာနေရမလဲမသိဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးအတွက် မလွယ်ဘူး ထင်တယ်၊ သူ့ပုံစံက မွေးတော့မယ့်ပုံပဲ’

‘သနားပါတယ် အစ်ကို၊ သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားရအောင်လေ၊ သူမွေးတော့မယ် ဆိုရင်တောင် အိမ်မှာ မွေးပေးလိုက်လို့ ဖြစ်တာပဲ’

အမျိုးသားက စဉ်းစားရင်း.....

‘သူလည်း အဖော်က မပါဘူး’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ အိမ်မှာပဲ မွေးဖွားပေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးထားပေးနိုင်တာပဲ၊ လိုအပ်ရင် မနက်ကျမှ ဆေးရုံပို့ပေးတာပေါ့။ သူက ပဲခူးထိသွားမှာလို့ ခုနပြောသံကြားတယ်။ နောက်နေ့မှ သူသွားမယ့်ဆီကို အကြောင်းကြားပေးရင်လည်း ကြားပေးတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီပေးလို့ရတာ ပဲ၊ ကားပေါ်မှာ စောင့်နေရမှာထက်တော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုအဆင်ပြေမှာပါ’

ကားပေါ်မှာလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံတွေက

ပိုပြီးဆူညံလာသည်မှာ လေသံမိုးသံ နှင့် လုံးထွေးနေသည်။

‘ကဲ.... မိန်းမ....ထ၊ ထီးအသင့်ထုတ်ကွာ’

ဘေးခုံမှ လူကြီးကလည်း ထရပ်ရင်း...

‘ကျုပ်လည်း ဆင်းမှ လှမ်းဝေးပေမယ့် လျှောက်ရမှာပဲဗျို့’

‘ဒီမှာဗျာ၊ အားလုံး တစ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ၊ ဆူညံနေတာပဲဗျာ၊

ဦးနှောက်ခြောက်ရတဲ့ ကြားထဲ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်နေကြဗျာ၊ မိုးတိုးမတ်တက် လုပ်မနေကြပါနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေပေးကြပါ’

ကားဆရာက ထအော်ပါသည်။

‘ဒီမှာ ကားဆရာ၊ ကျုပ်တို့က ဆင်းမှာဗျ။ နီးနေပြီ၊ ဒီကပဲ

လျှောက်လိုက်တော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ကား ကောင်းတဲ့အထိ မစောင့်တော့ဘူး၊’

‘ဒီထောက်ကြံ့ဆင်းမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ဆင်းမယ်’

‘သုံးယောက်လား စုစုပေါင်း၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်တွေ နီးတာ

သေချာတယ်နော်’

‘သေချာပါတယ်ဗျ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျာ....ရှေ့က ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးကို

ကြည့်ရတာ မွေးတော့မယ် ထင်ပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဒီကားပေါ်မှာ

အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ ဟောဒါ

ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီးပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကျွန်တော့်ခြံ ကျွန်တော် အိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး

သူ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ကျွန်တော် မွေးဖွားပေးနိုင်ပါတယ်.....

ကျွန်တော်အဖို့က သူ့ရဲ့ပြဿနာ သူ့ရဲ့အန္တရာယ်ကို

ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမှာ သက်သက်ပါ။ ဒီတော့ ဒီကညီမ လိုက်ချင်ရင်

လိုက်ခဲ့နိုင်ပါတယ်။ နောက်နေ့ မနက်မှာကျမှ အိမ်ကို လှမ်းအကြောင်း

ကြားပေးတာမျိုး လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့
လူနာတစ်ယောက်ကို ကူညီကယ်တင် ပေးဖို့ပါပဲ။ ခုမှ တွေ့ကြတဲ့သူတွေချင်း
ယုံကြည်ရင်လိုက်ခဲ့လို့ရပါတယ်’

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးက ဝေဒနာကို အံ့ကြိတ်ရှုံ့မဲ့နေရင်းက
ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်နှင့်သပ်ကာ နောက်ဘက်နားက ဆရာဝန်စုံတွဲကို
အားကိုးတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘မယုံကြည်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွတ်...ကျွတ်၊ ဆရာ....
ကူညီပါ၊ ကျွန်မကို ကူညီ ပါရှင်’....

‘ကူညီပါ့မယ်၊ အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့လေ၊
မိုးမိတာလည်း ခဏပေါ့။ အိမ်ကျတော့ နွေးထွေးသွားမှာပါ’

‘ကျေး....ကျေးဇူးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်’

‘သူ့ကို ဘယ်လို သယ်မလဲဟင်၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား’

ဘေးက အဒေါ်ကြီးအမေးကြောင့် ဆရာဝန်စုံတွဲနှင့်အတူ ဆင်းမည့်
အသက်ငါးဆယ်နီးပါး အရွယ်လောက် ထောင်မောင်းကြွေခိုင်သော
အမျိုးသားကြီးက....

‘ကျုပ် ချီသွားပွေ့သွားပါ့မယ်။ ဒီက ဒေါက်တာတို့အိမ်အထိ ကူးပြီး
ပို့ပေးပါ့မယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား ဟင်’

‘ဖြစ်တယ်.... ဖြစ်တယ်.... ကဲ..... ငါ့ညီမ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမနေနဲ့၊
ကျုပ် ချီပွေ့သွားမယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့’

ကားပေါ်က တခြားလူတွေလည်း တခြားအကြံဉာဏ်မပေးနိုင်၍
အားလုံးတိတ်ဆိတ်ကာ ဆင်းကြမည့်သူတွေကိုသာ နေရာရှင်းပေးရင်း

ကြည့်နေကြပါသည်။ အမျိုးသားကြီးရဲ့ လွယ်အိတ် တစ်လုံးနှင့်
ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်တို့ကို ဆရာဝန်ဇနီးကသယ်ကာ သူက
ထီး တစ်ချောင်း၊

ဆရာဝန်က ပခုံးမှာ သူတို့ရဲ့အိတ်ကိုလွယ်ကာ
ထီးကြီးတစ်ချောင်းကိုဖွင့်၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကို ချီပွေ့ထားသည့် လူကြီးကို
ထီးမိုးပေးရင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက် အားကိုးနှင့် ကားဆီမှ ထွက်ခွာ
ကြပါသည်။

‘ကဲ.... သွားပြီဗျို့’

ကားပေါ်က လူတွေဟာ မီးရောင်လေး မလက်တလက်နှင့်
မိုးသည်းမည်းမှောင်ထဲ တိုးဝင်သွား တဲ့ လူတစ်စုကို ကားပေါ်မှ ငေးမောရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

*

(၁)

၂၀၀၉ ခုနှစ်.....။

‘တီးတောင်.....တီးတောင်.....တီးတောင်’

လူခေါ်ဘဲလ်ကို အဆက်မပြတ် နှိပ်သံကြောင့် ဒေါသဉာဏ အိပ်ခန်းထဲမှ အလန့်တကြား အပြေးအလွှားထွက်လာသလို မီးဖိုဘက်မှ ခိုင်ခိုင်ကလည်း အပြေးထွက်လာပါသည်။

‘တီးတောင်.... တီးတောင်’

‘ဟဲ့.....ဟဲ့ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး’

ခိုင်ခိုင်က တံခါးမကြီးရဲ့ ချောင်းကြည့်ပေါက် မှန်ဘီလူးကလေးမှ ချောင်းကြည့်ရင်း.....

‘ချစ်တုံးလေးပါ အန်တီ’

‘အောင်မယ်လေး ဟယ်.... သူက ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ဘဲလ်ကို အဆက် မပြတ် တီးနေရတာ လဲ၊ တကတည်းတော်၊ ရင်တောင် တုန်တယ်’

ခိုင်ခိုင်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် တံခါးဖွင့်လိုက်ပါသည်။

‘ဟင်’

အပြင်မှာ ရပ်နေတဲ့ ‘အမရ’က တံခါးဝမှာ ပေါ်လာတဲ့ သူ့မေမေနှင့် ခိုင်ခိုင် နှစ်ယောက်ပူးကို တအံ့တဩ လက်ညှိုးလေးညွှန်ရင်း....

‘မေမေနဲ့ ခိုင်ခိုင်က တံခါးဝမှာ နှစ်ယောက်ပူးကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘အမယ်.... သူက တအံ့တဩ မေးရတယ် ရှိသေးတယ်၊ ညည်းက

ဘဲလ်ကို အထိတ်အလန့် တီးနေတာကိုး၊ ဘာတွေများ ဖြစ်လာမလဲလို့ အိမ်ကလူတွေ အလန့်တကြားဖြစ်ရတာ ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ.... ကဲ..... ပြော’

အမရက အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ကာ ဖိနပ်ဗီရိုလေးရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်ရင်း.....

‘အောင်ပွဲပေါ့ မေမေ၊ ဟိုကောင် အောင်ပွဲပေါ့’

‘အောင်ပွဲက ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး’

‘ဟိုကောင် ဝေလလည်း ပါတာပဲ’

ဒေါ်သဉ္ဇာက ပြုံးရယ်ရင်း...

‘အမယ်လေးနော်၊ ငါ့သမီး အချစ်တုံး အပြစ်မမြင်တဲ့လူ

သူငယ်ချင်းထဲမှာ ရှိသေးရဲ့လား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကျေနပ်ပါလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ မေမေရယ်။ သူ အတန်းလစ်လို့ သမီးက အောင်ပွဲနဲ့

ပြန်ရတာ ပေါ့’

‘ဪ...အခု အောင်ပွဲနဲ့ ပြန်လာတာလား’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ’

‘အောင်ပွဲမှာရော ကားပါလို့လား’

‘ဘယ်ပါမလဲ၊ သူ့အဖေက သူ့ကို ဘယ်တုန်းက ကားပေးလို့လဲ’

‘အဲဒီ တော့ အခု ဘယ်လိုပြန်လာကြတာလဲ’

‘အဲဒါပေါ့ မေမေရယ်၊ သမီးက မြို့ထဲနဲ့ ရှစ်မိုင် အဝေးကြီး

ကားငှားစီးပြန်ကြပါမယ်ဆိုတာ သူက မဟုတ်ဘူး။ ဘတ်စ်ကားပဲ စီးမယ်တဲ့လေ’

‘အမရ’က စူပုပ်ပုပ်ပြောရင်း အောင်ပွဲကို ထိုးချင်တဲ့မျက်စောင်းကို လေထဲကိုသာ အကောင်အထည်မဲ့ ပစ်လွှတ်ထိုးလိုက်ရပါသည်။ အဲဒီ အောင်ပွဲနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှများ၊ ကြည်ကြည်သာသာ အပေါက်အလမ်းတည့်တည့် ပေါင်းသင်းလို့ရမှာပါလိမ့်။ ဝေလနဲ့လည်း တစ်ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုသာဆိုတယ် တခြားစီ။ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက် ပြောင်းပြန်ပင်။

ပုံစံအသွေးအမွှေးကို ကြည့်မလား။

ဝေလက ရှုပ်လက်တို ရှုပ်လက်ရှည်လေးတွေကို စတိုင်လ်ဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့်ဖြစ်စေ၊ ပိုးတွဲပုဆိုးလေးနှင့်ဖြစ်စေ တွဲဖက်ဝတ်ကာ သန့်ကြော့နေတတ်သလောက် အောင်ပွဲကတော့ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီက မတက်။ တီရှပ်တွေကလည်း များသောအားဖြင့် သစ်သစ်တောင့်တောင့်မဟုတ်ဘဲ လည်ပင်းအရံနှင့် ဖိုသီဖတ်သီ နွမ်းနေပြီတွေက များသည်။ ဖိနပ်ဆို ဝေလက ရှူးစ်တွေ၊ ကတ္တီပါ ခြေညှပ်တွေနှင့် သန့်သန့်လေးရှိသလောက် အောင်ပွဲက Kito ခြေညှပ်ဖိနပ်တို့၊ Scholl ခြေညှပ်တို့ အထိုက်အလျောက် တန်ဖိုးရှိပေမယ့် ပုံစံ ဂျပန်ဖိနပ်ဆန်ဆန် မလှမပတွေ ပွဲမတိုးတွေကို ဒူပေ ဒါပေ မဆေးမကြော ကြေးတက်အောင် စီးတတ်သည်။

အပြောအဆိုကို ကြည့်မလား။

ဝေလက နှုတ်ခမ်းပါးလေး တွန့်ပြုံးပြီး စကားပြောညက်ညော ရည်မွန်သလောက် အောင်ပွဲက ဘုကန့်လန့်ခွစာ။ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာချိုမသွေးတဲ့ဘဝမှာ သူ့မိဘကိုတောင် သူက စကားပြောရင် ခေါင်းကိုငုံ့ပြီး ရုပ်အတည်ပေါက်နှင့်။ မိဘရယ်၊ သားသမီးရယ်လို့ ချွဲနဲ့တာပင် မရှိ။ မှုန် တေတေ မာပြတ်ပြတ်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူ အပေါင်းအသင်းအပေါ်ဆိုရင် ပိုဆိုးတော့သည်ပေါ့။

မနက်က သင်တန်းကိုရောက်ပြီးမှ ဝေလထံက ဖုန်းလာသည်။

‘အမရ... ငါ ဒီနေ့ အတန်းလာမတက်ဖြစ်ဘူး။ နင် အပြန်ကျရင်

အောင်ပွဲနဲ့အတူတူ ပြန်လိုက် တော့’

မြို့ထဲက ကွန်ပျူတာသင်တန်းကြီးတစ်ခုမှာ အောင်ပွဲနှင့်ဝေလကတော့ ဆော့ဖ်ဝဲအင်ဂျင်နီယာ ရင်းသင်တန်း တက်နေကာ အမရကတော့ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း တက်နေတာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဝါသနာအရ တက်ကြတာဖြစ်ပြီး အမရကတော့ ကျောင်းအပြီး တခြားပညာရပ်တစ်ခုခု ထပ်တက်ချင် တဲ့အခါ စီးပွားရေးပညာနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကိုတော့ စိတ်မဝင်စားတဲ့အတွက် ကွန်ပျူတာသင်တန်း တွေထဲကပဲ တစ်ခုကို ရွေးတက်လိုက်တော့တာ။ မယ်မယ်ရရတော့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိလှ၊ ဟိုကောင် တွေနဲ့ အသွားအပြန် အချိန်တူမို့ အတူသွားလာလို့လည်းရတဲ့ အားသာချက်ကြောင့် သူတို့တက်တဲ့ သင်တန်းကျောင်းမှာပဲ မတူတဲ့ တခြားဘာသာရပ် တက်ဖြစ်လိုက်တာပါ။

မနက်ဆိုရင် ဖေဖေက ဆေးရုံအသွားမှာ အမရကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားကာ သင်တန်းမှာ ချခဲ့ သည်။ ဖေဖေက အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျသူပါ။ ဝေလအဖေက ဂျိုက်ကာမှာ တာဝန်ကျပြီး အောင်ပွဲရဲ့အဖေက ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ဆရာဝန်အသီးသီးပါ။

ဝေလအဖေနှင့် အောင်ပွဲအဖေက ညီအစ်ကိုရင်းတွေမို့ ဝေလနှင့်အောင်ပွဲက ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲ တော်သည်။ ဝေလအဖေ ဒေါက်တာဦးမျိုးသိမ်းက နှစ်တန်းစောတဲ့ စီနီယာဖြစ်ကာ အောင်ပွဲအဖေ ဒေါက်တာဦးစိုးသိမ်းနှင့် အမရရဲ့အဖေ ဒေါက်တာဦးထူးအောင်က အတန်းတူသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ ပါသည်။

အောင်ပွဲအဖေနှင့် အမရအဖေတို့က ပိုပြီးခင်မင်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ပေမယ့် အမရ ကတော့ ဝေလနှင့်ပဲ အရင် ခင်မင်ခဲ့ရတာ ။ အကြောင်းရင်းကတော့ အောင်ပွဲအဖေက မန္တလေးမှာ အချိန်အတော်ကြာ တာဝန်ကျနေလို့ပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ် ဒီဂျစ်ရှင်အိတ်က အိမ်ရာစီမံကိန်းတွေ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့ချိန်မှာ အမရရဲ့ မိဘတွေက မြိုင်ဟေဝန်ကွန်ဒိုမီနီယမ်မှာ အခန်းဝယ်ခဲ့ကြပါသည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဦးမျိုးသိမ်း၊ ဦးစိုးသိမ်း ညီအစ်ကိုက မြိုင်ဟေဝန်ကွန်ဒိုနှင့် မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ရာ တိုက်တန်းကြားက လုံးချင်းအိမ်လေးတွေကို ခြံနှစ်ကွက် ကပ်လျက် ဝယ်ယူခဲ့ကြတာ။

အောင်ပွဲတို့ မိသားစုက မန္တလေးမှာပဲ ရှိနေဆဲဖြစ်ပြီး သူတို့အိမ်ကို ပိတ်ထားခဲ့ပါသည်။ အမရနှင့် ဝေလတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီ ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြရပြီး ဆယ်တန်းရောက်တော့ ကျူရှင်ဝိုင်း တူတူတက်ဖြစ်ရာက ခင်မင်သွားခဲ့ကြတာပင်။ အောင်ပွဲကိုတော့ တချို့သော နွေရာသီတွေ မှာ အလည်လာတတ်တဲ့ ဝေလရဲ့ညီဝမ်းကွဲအဖြစ် သိထားခဲ့တာကလွဲပြီး မရင်းနှီးခဲ့ပါ။

အောင်ပွဲ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကမှ သူလည်း မန္တလေးတက္ကသိုလ်က အင်္ဂလိပ်စာဘွဲ့ရခဲ့၊ သူ့အဖေလည်း ပို့စတင် ရန်ကုန်သို့ ဝင်ခဲ့ရကာ တစ်မိသားစုလုံး ဒီကို ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့တော့တာ။ အဲဒီ တော့မှ အောင်ပွဲနှင့် အမရက တဖြည်းဖြည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလာရသူတွေပါ။

တကယ်တမ်း ခင်မင်ဆက်ဆံရတာ တော့ အောင်ပွဲတို့ မိသားစုက ပိုပြီးခင်စရာကောင်းသည်။ ဦးစိုးသိမ်းရော အန်တီနေခြည်ပါ အလွန်ပင် သဘောကောင်းကြတာပင်။ အမရကိုလည်း သူတို့ မိသားစုက ပိုပြီးနွေးထွေးကြတာပါ။ ဖေဖေနှင့်ဦးစိုးသိမ်းကလည်း အရမ်းခင်မင်ကြတော့ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီ အိမ်နှင့်ပိုပြီး အဆက်ဆံ စိပ်သည်။

အန်ကယ်ဦးမျိုးသိမ်းနှင့် အန်တီကျူလီကတော့ ငွေရေးကြေးရေးလည်း ပိုပြီးပြည့်စုံကြွယ်ဝကြ တာနဲ့အမျှ အနည်းငယ်မာန်ရှိပါသည်။

အမရတို့အိမ်နှင့် ခင်ခင်မင်မင်ရှိသည်ဆိုပေမယ့် ပြောမနာ ဆိုမနာတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကျောင်းတုန်းက စန္ဒီဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ပဲတွဲခဲ့ကာ အဲဒီ သူငယ်ချင်းက ဘွဲ့ရပြီး တာနှင့် သြစတြေးလျထွက်သွားပြီး ကျောင်းဆက်တက်နေတော့ အမရမှာ ဟုတ်ဟုတ်ဟတ်ဟတ် ပေါင်းသင်းစရာဆိုလို့ အဲဒီ ညီအစ်ကိုပဲ နည်းနည်းပါးပါးရင်းနှီးသူ ကျန်တာ။ အောင်ပွဲမှာ ညီမငယ်လေး တစ်ယောက် ‘ခင်အေးချမ်း’ဆိုတာ ရှိပေမယ့် အဲဒီ ညီမလေးကလည်း အခုမှ ရှစ်တန်းမို့ အမရသွား ပေါင်းဖို့ အဆင်မပြေ။

‘အောင်ပွဲက ရိုးရိုးအေးအေးပဲ နေတတ်တာ သမီးရဲ့၊ ခမ်းကြီးနားကြီး နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆန်တယ်၊ စိတ်ကူးယဉ် မဆန်ဘူး’

‘မေမေရယ်... တက္ကစီလေး ငှားစီးတာပဲ၊ ဘာမှ ခမ်းကြီးနားကြီး ဖြစ်မသွားပါဘူး။ သူက ကပ်စီး ကိုလည်း ကုပ်တယ်။ ပိုက်ဆံကို ပွတ်ပြီးသုံးတာ။ တစ်ရွက်ကနေ နှစ်ရွက်များ ထပ်နေမလားလို့၊ သူ့ အမေက မုန့်ဖိုးတစ်ပတ် တစ်သောင်း၊ တစ်လ လေးသောင်းပေးတာ မကုန်ပါဘူးဆို။ သမီးတောင် အဲဒီ ထက်မက ကုန်သေးတယ်။ ဝေလဆိုရင် တစ်လ တစ်သိန်း မလောက်ဘူးတဲ့’

‘ပိုက်ဆံ မသုံးတာ ကောင်းတာပေါ့ သမီးရဲ့’

‘ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်၊ သုံးစရာ ရှိရင်တော့ သုံးဦးပေါ့’

အောင်ပွဲကတော့ တကယ်ကို ကပ်စေးနဲတာပါ။ ခါတိုင်းတော့ ကားယူယူလာတတ်တဲ့ ဝေလ ကားနှင့် သုံးယောက် တူတူပြန်ကြတယ်။ ဒီနေ့တော့ အမရက ဝေလမရှိ၍ အောင်ပွဲနှင့်ပဲ အတူပြန်ရမှာ ဖြစ်ရာ ဆယ့်ငါးမိနစ် စောလွှတ်တဲ့အတန်းက ထွက်ကာ အောင်ပွဲတို့ အတန်းရဲ့ထိပ် လှေကားထစ် လေးနားမှာ ထိုင်စောင့်နေပါသည်။

အောင်ပွဲတို့ အတန်းလွှတ်လျှင် အောင်ပွဲသည် သူ့ပုံစံအတိုင်း အသားရောင်တီရှပ် လျှော်ပါ များ၍ လည်ပင်းကုပ်မြဲနေတာကို သေချာကျကျနန နေရာမချဘဲ စလွယ်သိုင်းအိတ်လွယ်လိုက်တော့ အကျ..က နောက်ဘက်ရွဲကာ

ရှေ့လည်ပင်းပေါက်အစ်နေပြီး ကျေဘက်မှာ လည်ပင်းဟိုက်ကြီးလိုဖြစ် နေတဲ့ ပုံမျိုးနှင့် ဆံပင်ကလည်း ရှည်ရှည်နှင့် ထွက်လာသည်။

‘ဟဲ့..အောင်ပွဲ’

‘အေး...’

‘နင်နဲ့ ငါနဲ့ပဲ တူတူပြန်ရမှာ’

‘အေး.... သိတယ်’

လှေကားက ဆင်းလာပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်လျှင် အောင်ပွဲက ဘယ်ချိုး၊ အမရက ညာချိုးမိ လျက်သား။

‘ဟဲ့ အောင်ပွဲ၊ ဒီဘက်ထိပ်က ကားငှားမယ်လေ’

‘ဘာ.... ကား ဘာလို့ ငှားရမှာလဲ၊ ဘတ်စ်ကားဂိတ်က ဒီဘက်ထိပ်လေ၊ လာ’

‘ဘတ်စ်ကား’

‘အေး.... လာ’

‘ဟာ ဘတ်စ်ကား မစီးချင်ဘူးဟာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျပ်တယ်ဟ’

‘နင်ကလည်းဟာ သူဌေးသမီးလိုလို ဘုရင့်သမီးလိုလို လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ လူတိုင်းစီးနေကြတာပဲဟာ၊ လိုအပ်ရင် စီးရမှာပေါ့..... လာ....’

‘လိုမှမလိုအပ်တာ၊ ကားငှားလို့လည်း ရတာ ပဲ’

‘ဟာ..... ဘတ်စ်ကားစီးရင် တစ်ယောက်နှစ်ရာ၊ လေးရာ၊ တက္ကစီငှားရင်

အနည်းဆုံး နှစ်ထောင့်ငါးရာကျမှာလေ သီဟသူဓမ္မသိင်္ဂီ ဒေါ်အမရရဲ့’

‘ငါ ပေးမယ်လေ’

‘အာ.... နင်ပေးလည်း ငါမစီးပါဘူး။ နှစ်ယောက်အတူ ကားငှားပြန်ရင် အနည်းဆုံး ငါက ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်မပေးရင် ကောင်းပါ့မလား။ နင်က မိန်းကလေးက နင်ချည်းအားလုံးပေးရင် သဘာဝကျပါဘူး’

‘သဘာဝကျကျ မကျကျဟာ၊ နင်က စီးချင်တာ မဟုတ်ဘဲ ငါက စီးချင်တာဆိုတော့ ငါပေးတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာပါဟဲ့ အောင်ပွဲ’

‘မလာဘူး.... ဘတ်စ်ကားပဲစီးမှာ၊ အပိုကုန်တယ်၊ နင်ပဲ ဒီဘက်လာ’

နှစ်ယောက်သားဟာ ကိုယ်ကွေ့ချိုးဖြစ်တဲ့ဘက်ဆီ သုံးလေးလှမ်း လျှောက်ပြီးသားမို့ ခြေလှမ်း ရှစ်လှမ်းစာလောက် ခြားနေတာကို ရှေ့မတိုးဘဲ ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်ပြောနေကြတာပင်။

‘နင် ဘာလို့ ပြောနေတာ၊ တက္ကစီပဲစီးမှာ၊ ကျွတ် အောင်ပွဲနော်’

‘ငါ မလာဘူး၊ နင်လာခဲ့၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်မယ်’

‘အောင်ပွဲ’

‘နင် ဘတ်စ်ကားပေါ် လူလေးနည်းနည်း ကျပ်တာကိုတောင် ကြံကြံခံ ရင်မဆိုင်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ရှေ့လျှောက်ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် ဘယ်လိုရပ်မှာလဲ’

‘ငါ ရှေ့လျှောက် တစ်သက်လုံး ကိုယ်ပိုင်ကားပဲစီးမှာ’

‘ဝါး...ဟား...ဟား...ဟား... ဩော်...ငဗျည်း...ငဗျည်း...’

‘တောက်’

အောင်ပွဲက အမရကို ရံဖန်ရံခါမှာ ‘ငဗျည်းလို့’ နာမည်ဖျက်ပြီး ခေါ်တတ်ပါသေးသည်။ နာမည် မှာ ‘သရ’မပါဘဲ ‘ဗျည်း’ချည်းသုံးလုံး ပါတာမို့ဆိုပြီ

ငဗျည်းလို့ ပြောင်ပြီးခေါ်တတ်ပါသည်။

‘ကဲဟာ.... နင့်ဟာနှင့် ကားငှားပြန်ရင်လည်း ပြန်၊ သွားတော့’

‘ဟဲ့....မေမေက ငါ့ကို နင်တို့နဲ့ပဲ တူတူပြန်ခိုင်းထားတယ်ဟဲ့.....

ကောင်စုတ်ရဲ့’

အမရက ခြေကိုတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ဒေါပွပွနှင့် အော်ပါသည်။

‘ဒါဖြင့်လည်း လာလေ၊ ငါနဲ့ပြန်မယ်ဆိုရင် ငါပြန်သလို လိုက်ပြန်ပေါ့’

‘နင် တော်တော်အကျင့်ယုတ်တယ်။ ငါ့ကို ကားပေါ်မှာ လူတွေထိရင်

ငါကကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မစီးချင်တာ။ ဘာမှ

ဘုရင့်သမီးတော်ဆန်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ငါ ကာထားပေးမယ်၊ သူများမထိအောင်၊ ကဲ...ဘာဆိုဟာ၊

အချိန်ကြာတယ်... ကျွတ်’

ပြောပြောဆိုဆို အောင်ပွဲဟာ သူဦးတည်တဲ့လမ်းထိပ်ဘက်ကို

ပြန်လှည့်လျှောက်သွားပြီး အမရက စိတ်တိုတိုနဲ့ ခြေကိုဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ

လျှောက်ရင်း သူ့နောက်ကပဲ မကျေမချမ်း ပါလာရပါသည်။

‘ကပ်စီးနဲကောင်၊ ကော်တရာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း တက္ကစီ မစီးရဲလို့

သိရဲ့လား၊ နို့မို့ နင့်နောက်ကို မလိုက်ဘူး’

အောင်ပွဲက ရှေ့ကနေ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လျှောက်ရင်း မှုန်တေတေ

ကြားကပဲ ပြုံးစိစိ လုပ်နေပါသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ရောက်တော့ နေ့လယ်ဘက်မို့

ညနေရုံးဆင်းချိန်တွေလောက် ကားက မကျပ်ပါ။ လူတွေတော့ ပြည့်နေသော်လည်း

မွန်းကျပ်ပိတ်သိပ်တော့ မနေပါ။ ထိုင်စရာနေရာတော့ မရ။ အပေါ်က

ကိုင်စရာကွင်းကို လှမ်းဆွဲရင်း ဘတ်စ်ကားစီးနေမကျတဲ့ အမရက ယိုင်တိယိုင်ထိုး

ဖြစ် နေတာကို အောင်ပွဲက တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြုံးနေပါသည်။

ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးမှန်း မသိ၊ ကားပေါ်က အခြားယောက်ျားတွေနှင့် မတိုးတိုက်မိအောင် တော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ ခပ်ကွယ်ကွယ် ကာကွယ်ပေးထားပါသည်။

‘သူက သူ့ဟာသူ သွားတဲ့လမ်းဆိုရင် ဘတ်စ်ကားချည်းပဲစီးတာ မေမေရဲ့’

‘ဘာဖြစ်တုန်း သမီးရဲ့၊ ကောင်းသားပဲဟာ’

‘ဦးဦးစိုးသိမ်းကို ပြောတာပါ။ အန်ကယ်မျိုးတောင်မှ ဝေလကို ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးလိုက်ရော ပေါ့။ အောင်ပွဲလည်း ကားမောင်းတတ်သားပဲဟာ၊ ဂျစ်ကားလောက်ဆို ဘာမှပေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် နော်’

‘အမယ်လေး... ညည်းစကားက သူများကြား ရိုက်ချင်စရာ၊ ဘာမှမပေးရတာ ကလည်း သိန်း ငါးဆယ် တစ်ရာကြားတော့ ပေးရမှာပဲမို့လား သမီးရဲ့’

‘သူတို့လည်း ပိုက်ဆံရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ ညီအစ်ကိုတွေပဲဟာ၊ အန်ကယ်မျိုးတို့ရှိသလောက် ဦးဦးစိုးသိမ်းလည်း ရှိမှာပေါ့’

‘မဂျူလီဘက်ကလည်း ချမ်းသာတာ သမီးလေးရဲ့၊ ဒေါက်တာစိုးသိမ်းတို့ မနေခြည်တို့လည်း ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့က အနေကုပ်ကုပ် ရိုးရိုးကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နေတတ်တာလေ’

‘ကိုယ့်သားပဲဟာ ဝယ်ပေးပေါ့။ မွေးစားသားမှ မဟုတ်တာ’

‘အမယ်လေး အချစ်တုံးလေးရယ်၊ စကားပြောတာ လက်လွတ်စပယ်နိုင်လိုက်တာ၊ ညည်း ပြောပုံက ကားဝယ်မပေးတာနဲ့ပဲ မွေးစားသား ဖြစ်ရမယ်လို့’

‘ဟုတ်တယ်လေ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်ပေးမသုံးဘူး၊ တယုတယ ထွေးပိုက်တာလည်း မတွေ့ဖူးပါဘူး။ အန်တီနေခြည်ကလည်း’

သဘောကောင်းသားနဲ့၊ အောင်ပွဲနဲ့ဆို သိပ်မရောမဝင်သလိုပဲ၊ ညီမလေး
ခင်အေးချမ်းကျတော့ တစ်ချိန်လုံး ပူးချည်တုပ်ထားသလို အလကားနေရင်း
ဖက်ပိုက်ထားတာ’

‘ဪ... သမီးကလည်း ဒါတော့ သားနဲ့သမီး ဘယ်တူမလဲ၊
သမီးဆိုတော့ တီတီတာတာလေး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ မအေနား ခွဲနဲ့နေတာပေါ့။
သားကျတော့ ဘာသိဘာသာနေတာပေါ့။ အောင်ပွဲက တစ်ယောက်တည်း
အတွေးနဲ့နေတတ်ပုံရတဲ့ကလေးဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ သမီးရဲ့’

‘တီးတောင်’

‘ဟော..... ဘဲလ်တီးပြန်ပြီ ခိုင်ခိုင်ရေ’

ခိုင်ခိုင်က တံခါးဆီပြေး၍ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းရပြန်ကာ...

‘အောင်ပွဲ အန်တီ’

‘ဟုတ်လား’

ခိုင်ခိုင်ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ တံခါးအပြင်မှာတော့ အရွယ်နဲ့မလိုက်
နဂိုနေမျက်နှာထားတည်တဲ့ အောင်ပွဲက ရပ်နေပါသည်။

‘သား အောင်ပွဲ.... ဝင်လေ’

‘မဝင်တော့ဘူး အန်တီ၊ ဒီမှာ အမရရဲ့ဖိုင်လ် ကျွန်တော့်ဆီပါလာလို့
တစ်ခေါက်ပြန်လာပေးတာပါ’

‘ဟုတ်လား.....သမီးလေး အချစ်တုံး၊ ဒီမှာ သမီးရဲ့ဖိုင်လ်တဲ့’

အမရက ရေခဲသေတ္တာထဲက နွားနို့ဘူးကို

ပိုက်နှင့်ထိုးဖောက်စုပ်သောက်ရင်း နောက်ဖေးဘက်က ထွက်လာကာ
မျက်နှာစူပုပ်ဆဲနှင့်....

‘မေမေပဲ ယူထားလိုက်တော့’

‘ဘတ်စ်ကားစီးလာရလို့ သူစိတ်တိုလာတာ အန်တီ’

‘ဟင်း ဟင်း.... အခုပဲ သူပြောနေတာ သားရဲ့’

‘ကားပေါ်မှာ ယိုင်ထိုးနေတာနဲ့ သူ့ဖိုင်လ်ကို

ကျွန်တော်ယူကိုင်ပေးထားတာ၊ ပြန်မပေးဖြစ်ဘဲ အိမ်အထိ ပါသွားတာနဲ့ လာပို့ပေးတာပါ’

‘နောက်နေ့မှပဲ ပေးလည်ဖြစ်သားပဲ သားရယ်၊ တကူးတက

လာပို့ပေးရသေးတယ်’

‘ရပါတယ် အန်တီ၊ သူ စာလေးဘာလေး ကျက်ချင်ဖတ်ချင်မလားလို့ပါ။

ကျွန်တော် သွားတော့ မယ် အန်တီ၊ ငါ့ဗျည်း ငါ့သွားပြီ’

‘ဟွန်း’

အမရက အောင်ပွဲရဲ့ ကျောပြင်ကို အမှီလှမ်း၍

မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။

*